

der Schwangerschaft selbst; dann heftiges Verlangen, Gelüste überh. AK. 1, 1, 7, 27. H. 341. Hār. 219. दोहदस्याप्रदानेन गर्भा दोषमवाप्नुयात् Jāgñ. 3, 79. गर्भाविर्मुक्तो दोहदा VIKR. 78, 20. उपेत्य सा दोहददुःखशीलतां यदेव वज्रे तदपश्यदोहदम् RAGH. 3, 6. क्रमेण निस्तोर्य च दोहदव्यथाम् 7. तस्यास्तव हृदयस्य — भक्तो दोहदः संज्ञातः PANKAT. 208, 19. ययाचे सात्र भर्तारम् — दोहदम् — वापोनिमज्जनम् KATHAS. 9, 46. तं च दोहदमेतस्याः — समपूरयत् 22, 12. प्रज्ञावती दोहदर्शसिनी ते तपोवनभ्यः स्पृहयालुरेव RAGH. 14, 45. (सीता) ग्रानन्दयित्री परिनेतुरासीदनन्तरव्यञ्जितदोहदेन 26. लिङ्गदर्शिन 71. शमाम् — दृष्ट्वा ममाभूदोहदा महान् ॥ यकृत्पिण्डम् u. s. w. स्वादयेयमिति मतिः (eine Rākshasi spricht) R. 5, 23, 45. das Gelüste der Pflanzen besteht in dem unwiderstehlichen Verlangen mit dem Fusse einer schönen Jungfrau u. s. w. in Berührung zu kommen, um dadurch die Geburt der Blüten zu ermöglichen: कुमुदं कृतदोहदस्त्वया (d. i. von deinem Fusse berührt) पदशोका ज्यमुदोरपिष्यति (vgl. u. अशोक u. का- त्तार्द्रदोहदः कात्ताचरणं) RAGH. 8, 61. सर्वशोकलतानाम् — निर्वृत्तदोहदे जस्मिन् (अशोके) संक्रान्तानीव मुकुलानि MĀLAV. 80, 33, 8, v. l. MEGH. 76. मुखासर्वं सा जपिवद्रकुलतुल्यदोहदः (der Vakula soll Blüten treiben, wenn er von dem Munde eines Weibes benetzt wird) RAGH. 19, 12. — Vgl. दोहल, दिव्यदोहद.

दोहदलक्षणं (दोह + ल) n. 1) ein Kind im Mutterleibe H. 340. an. 6, 3. MED. p. 117. मुदनिणा दोहदलक्षणं दधौ RAGH. 3, 1. — 2) der Ueber- gang von einem Lebensalter zum andern, = त्रयःसंधि MED. संधिर्यौवन- स्य H. an.

दोहदवती (von दोहद) adj. f. Gelüste einer Schwangeren habend AK. 2, 6, 1, 21.

दोहदन्विता (दोहद + अन्विता) adj. f. dass. H. 339.

दोहदिन् (von दोहद) adj. ein Gelüste habend nach: नरुषः परकलत्र- दोहदी VĀSADV. in Z. d. d. m. G. 8, 338. कथाम् — दोहदिनी KATHAS. 22, 9. गर्भभारदारदोहदिनी 258.

दोहदोहोय (von दोह + दोह) n. प्रज्ञापते दोहो N. eines Sāman Ind. St. 3, 220.

दोहैन् (von 1. डूक्) 1) adj. (f. स्त्री) subst. a) melkend. Melker: अमीमूत- स्यं दोहैना अमूषत RV. 1, 144, 2. 9, 73, 3. — b) Milch gebend: कांस्यदोह- ना गो) MBH. 2, 1910. 7, 2204. R. 1, 72, 23. बहू MBH. 12, 7293. एक (viell. कांस्य zu एक zu ergänzen) 1, 725. काम Hār. 3294. — 2) f. ई Melkkübel TRIK. 2, 9, 15. ÇABDAR. im ÇKDR. KAUC. 23. — 3) n. a) das Melken RV. 8, 12, 32. ÇAT. BR. 9, 2, 3, 30. KĀTJ. ÇR. 4, 2, 37. 4, 8. 8, 9, 27. Hār. 4364. Schol. zu KAP. 1, 121. °पवित्र LĀTJ. 4, 11, 7. — b) das Er- gebniß einer Melkung KĀTJ. ÇR. 18, 4, 2. — c) Melkkübel ÇABDAR. im ÇKDR. बालनेन निदानेन कांस्यं भवतु दोहैन्म् (als Verwünschung ausge- sprochen) MBH. 13, 4587. Suçr. 2, 179, 16. Bhāg. P. 4, 17, 3. 18, 9. Schol. zu KĀTJ. ÇR. 309, 3. 310, 2. — Vgl. गोदोहैन्.

दोहल 1) m. = दोहद und auch daraus entstanden ÇABDĀRTHAK. im ÇKDR. अशोक MĀLAV. 33, 8. 47. अशोक यदि सद्य एव मुकुलैर्न संपत्स्यसे मुधा वहसि दोहलं ललितकामिसाधारणम् 32. पूरय दोहलमस्य 34. — 2) f. ई der Açoka-Baum RĀGAN. im ÇKDR. Man hätte ein m. दोहलिन् erwartet.

दोहलवती adj. f. = दोहदवती ÇABDĀRTHAK. im ÇKDR.

1. दोहैम्, dat. °से infin. zu 1. डूक्: मतेष्वन्यदोहैसे पीपाय RV. 6, 66, 1, 5. 2. दोहैम् (von 1. डूक्) n. Melkung: वप्रा वृक्षे डूडोहै दोहैसा दिवः प- यांसि RV. 10, 11, 1. — Vgl. विश्व, मूद.

दोहापनय (दोह + अप) m. Milch TRIK. 2, 9, 16.

दोहैर्न adj. von दोह gaṇa तारकादि zu P. 5, 2, 36.

दोहैर्न (von 1. डूक्) adj. melkend; milchend, während P. 3, 2, 142. कामदोहैनी गो) R. 1, 33, 26 (Gorr. 34, 26).

दोहोयम् (von 1. डूक् mit dem suff. des compar.) adj. f. ved. mehr —, viel Milch gebend: °यसो धेनुः P. 5, 3, 39. Sch. 6, 4, 154, Sch.

दोह्य (von 1. डूक्) 1) adj. zu melken P. 6, 1, 214. KĀÇ. zu P. 3, 1, 109. Vop. 26, 19. — 2) m. (!) Milchkuh Jāgñ. 2, 177. — Vgl. डूक्य, डूखिदा- न्य, सुख.

दोहूल 1) adj. mit dem डूकूल genannten Zeuge bedeckt, überzogen BHAR. zu AK. 2, 8, 2, 22. ÇKDR. दोहूलक VJUP. 212. — 2) subst. ein Tuch von डूकूल VARĀH. BRH. S. 71, 1.

दोहूल adj. = दोहूल H. 734, Sch.

दौत्य (von दूत) n. Botschaft, Botenamt UḠGVAL. zu UḠADIS. 3, 90. BHAR. zu AK. 2, 8, 1, 16. ÇKDR. Hār. 9799. दौत्येनाहमिहृगता 10031. N. 4, 15. नैयायिकदर्शनं दौत्येन प्रकृतम् PRAB. 83, 8. दौत्यमायत्ता 33, 7. दौ- त्यदौ भगवान्कृतः BHĀG. P. 1, 17, 17. 16, 17. DEV. 8, 27. — Vgl. दूत्य.

दौरात्म्य (von दुरात्मन् n. Schlechtigkeit, Bosheit, Niederträchtigkeit MBH. 2, 641. 3, 3311. मो प्रति 8, 646. 12, 2440. य इदं प्रणुयात् — न स दौरात्म्यमाप्नुयात् Hār. 1312. 9890. R. 3, 44, 14. मम दौरात्म्यचेष्टितैः 6, 37, 11. RAGH. 13, 72. PANKAT. IV, 61. BHĀG. P. 4, 8, 67. 7, 4, 26. 9, 13, 27. VĀJU-P. in Verz. d. B. H. 49, b, 17 (?). PRAB. 33, 2. RĀGĀ-TAR. 3, 506. कालदौरात्म्यपीडिता (पृथिवी) die Tyrannei der Zeit 2, 35. 39. BHĀG. P. 2, 18 übersetzt BURNOLF das Wort durch ce qu'on prend à tort pour l'Esprit.

दौरितं (von डुरित) u. Unheil: ईश्वरः किं चिदौरितमापतोः ÇAT. BR. 9, 3, 2, 1.

दौरुधर adj. von डुरुधरा VARĀH. BRH. 13, 4.

दौरेश्वर (von हरेश्वर) m. patron. des Schlangenspriesters Prthu- çravas PANKAT. BR. 25, 13, 3 in Ind. St. 1, 33.

दौरेश्वर (von हरेश्वर) m. patron. des Schlangenspriesters Timirgha PANKAT. BR. 25, 13, 3 in Ind. St. 1, 33.

दौर्ग adj. zur Durgā in Beziehung stehend Verz. d. Oxf. H. 91, a, 23.

दौर्गत्य (von दुर्गत) n. Noth, Elend, Armuth MBH. 2, 183. PANKAT. II, 99. 104. 103. KATHAS. 2, 64. SĀH. D. 172.

दौर्गन्ध (von दुर्गन्ध) n. übler Geruch MBH. 3, 15454. Hār. 7280. Suçr. 1, 192, 21. 213, 7. 223, 5. 2, 136, 8. आस्य 186, 1. कर्ण 368, 8. BHĀG. P. 5, 16, 26. 24, 13. दौर्गन्धि WILS.

दौर्गसिंह adj. f. ई von Durgasiṃha herrührend: वृत्ति Verz. d. Oxf. H. No. 376. COLEBR. MISC. ESS. II, 44.

दौर्गैर् nach BRHADD. und ŚĪJ. patr. des Purukutsa, nach NAIḠ. 1, 14 und ÇAT. BR. 13, 3, 4, 5 m. Ross: अस्माकमत्र पितरस्त आसन्सुत ऋषयो दौर्गैर् बध्यमाने । त आर्यजित त्रसदस्युमस्याः RV. 4, 42, 8. — Vgl. दुर्गैर्.

दौर्गायणं m. patron. von दुर्गा gaṇa नडादि zu P. 4, 1, 99.

दौर्ग्य adj. und als n. nom. abstr. von दुर्गा WILS. ÇKDR.